

СОНЯ ХАЙС ПАНАМА

Превод от немски: Величка Стефанова, 2014

chitanka.info

Тя седи горе — високо, високо на дървото, върху клон, който изглежда прекалено крехък за нея. Едвам издържам, като знам, че е там. Представям си я как пада надолу, как полита толкова бързо, че дори не успявам да го осъзная. Сигурно ще видя само две картини от това падане: как се олюлява и как лежи на земята. Съпътствани от вик, който надава между тези две картини, но без да мога точно да определя по кое време.

Тя обаче блажено милва един ленивец там, високо на дървото. Дълго го търси, всъщност сме дошли тук специално заради ленивците. Можехме да идем и в друга страна, но няма много места, на които живеят ленивци и където същевременно можеш да се къпеш в морето. И аз бих милвала ленивец, само че имам проблем с катеренето по дървета, високи колкото къща. Чакам да срещна някое такова животинче на земята — ще го прегърна и няма да го пускам. Ленивците са толкова бавни, тъй че няма да ми избяга, пък и не са боязливи. А може би просто са твърде сънливи, затова не се страхуват. Ако наблюдаваме човешкия поглед на забавен кадър, сигурно бихме изтълкували емоциите по съвсем различен начин. Тогава боязливостта може би ще ни се стори кокетство или просто замисленост. На забавен каданс дори скучните хора сигурно ще ни изглеждат интересни и задълбочени. Трябва да се опитам да правя всичко по-бавно, тогава въздействието ми върху другите със сигурност ще бъде изключително, защото при нормална скорост се чувствам по-скоро... ами, средна хубост.

Точно обратното на Ирма. В нито един миг от живота си тя не е била невзрачна или нормална. Възхищавам ѝ се, задето седи там горе на дървото, но същевременно я мразя, защото желанието ѝ да опита от всичко ме изпълва със страхотно напрежение. Опитвам се да си чета книгата — в нея се разказва за горестите на трийсет-четирийсет годишните в голям град на Германия, и констатирам, че никак не пасва на тази колиба между джунглата и морето. Вадя друга — донесла съм си шестнайсет книги в Панама.

Ирма ме вика, животинчето я е прегърнало. Как ли се чувства ленивецът, когато му дойде на гости толкова голям човек? Моля Ирма да ми свали животинчето, за да го помилвам.

— Не мога, защо просто не се качиш, тя още дълго ще бъде тук. Трябват ѝ най-малко десет минути, за да се прехвърли на съседния

клон.

— Страх ме е да се кача!

— Няма да ти я донеса.

— Откъде знаеш, че е женска?

— Проверих. Слизам, искам да открия ревящите маймуни.

Тази сутрин ги е чула, според нея издавали звук като камион, който се мъчи да запали. Лично аз нямам никакво желание да ги виждам, защото могат да бъдат агресивни, но на Ирма не ѝ пука.

Докато слиза от дървото, аз се опитвам да се съсредоточа върху английската книга, която разгърнах току-що, но Бат е толкова не на място в Панама, колкото са Берлин или Портланд. Чудя се дали не съм помъкнала шестнайсет абсурдни книги. А може би всичко се дължи на липсата на концентрация, понеже морето бучи в ушите ми. Прибойт на носа на острова е гигантски, вълните са твърде гръмки за мен, макар да се срамувам, дето мисля така. Небето е облачно, всеки миг сякаш ще се стовари върху ми, толкова е ниско. Въпреки това се потя обилно. Зеленината на палмите направо боде очите ми заради плоската светлина. Морето има цвят на застояла локва, поглеждам ръцете си — кожата ми е синкава. Взирам се в дразнещо сивото небе.

Изведнъж Ирма изниква пред мен, в ръката си държи малка жаба с цвят на мак.

— Виж какво намерих току-що! Тези жаби отделят халюциногенен секрет. Казват, че ако ги оближеш, ще изпаднеш в чудно опиянение.

— Да не смяташ да я ближеш?

— Ами да, защо не?

— Аз пък нямам такова желание.

— Хайде де, толкова е вълнуващо! Вероятно няма да ти падне друг път в живота такъв шанс — да оближеш тропическа жаба.

— Ще преживея и без този шанс.

— Ама аз не искам да го правя сама.

— Тогава не го прави.

— Хмммм.

Тя слага жабата на едно листо и гледа меланхолично подире ѝ. Когато нещо не ѝ харесва, лицето ѝ тутакси добива израза на малко нещастно момиченце, макар инак да изглежда непоклатима. Устните ѝ са нацупени, носът ѝ се доближава до устата, брадичката се сбръчква.

— Не можеш да се отпуснеш, Нина.

— Напротив, съвсем отпусната съм.

— Не трябваше да идваш в Панама.

— Не е вярно. В Панама съм си добре.

Тя клати глава и влиза в колибата.

— Да отидем да хапнем — викам примирително подире ѝ.

— Трябва да си полегна.

— Недей, моля те!

— Само за малко.

Тя ляга на леглото си, имаме два тесни кревата, никаква обща спалня. Първите две нощи легнахме заедно на едно от единичните легла, заспахме в обятията си и се събудихме здраво прегърнати въпреки горещината, която изпълваше дървеното ни бунгало дори нощем. Потяхме се и бяхме направо залепнали, но това ни харесваше — не можехме да се откъснем една от друга върху тесния креват.

Морето реве, но Ирма затваря очи и тутакси заспива. Умее да спи винаги и навсякъде, при това — дълго. Понякога мразя съня ѝ, защото прекарвам повечето време в очакване на нейното събуждане. Някои хора чакат съпрузи, които работят много, или любовници, които не обичат, или жени, които ги мамят. Аз пък чакам Ирма да се събуди. Спането е нейният начин да изневерява, който понасям почти толкова тежко, колкото ако отиде да се изучука за една нощ. Понякога дори си мисля, че би предпочела да пожертва по-скоро любим човек, отколкото един час от всекидневния си сън.

Лягам на другия креват и я гледам. Лицето ѝ е съвсем отпуснато — дори бузите ѝ са леко увиснали. Лягам до нея, тя намества дупето си в ямата, която образуват ханшът и коремът ми. Милвам лепкавата ѝ кожа, вдъхвам мириса на влажната ѝ от пот коса, целувам ключицата ѝ, по която е полепнал пясък. Мушвам длан между краката ѝ, тя се помръдва леко, но само за да продължи да спи. Яхвам я, целувам гърдите ѝ, които имат вкус на спрей срещу насекоми. Нищо не я трогва, нищо не е в състояние да я събуди. Връщам се в моето легло. Така или иначе трябва да чакам. Съсредоточавам се върху чакането, а минутите текат мудно, гъсти и лепкави като цимент. Не знам какво друго бих могла да правя. Не мога да се къпя на носа на острова,

твърде високи са вълните. От другата страна на острова може да се плува, но не искам да вървя сама през джунглата. Искам да отидем да ядем с Ирма.

Принуждавам я да стане, а тя изглежда тъжна, понеже ѝ отнемам нещо, което ѝ се полага. Нейният сън си е нейна собственост, никой, освен нея няма право да се докосва до съня ѝ.

Вече е мръкнало, когато поемаме по пътеката към селото, запотени и отново сдобрени. Малките фенери светят в жълто, толкова бледо, колкото и синкавата призрачна светлина на забуленото в облаци небе. Дори върху меката земя стъпките на Ирма отекват като дървено сабо по бетон. Поведението ѝ е толкова самоуверено и ярко, че я забелязват на всяко място по света. Аз подтичвам след нея, както го правя през цялото пътуване. Тя е моята закрилница, тя проправя пътя и заради мен. Покрай пътеката се мотаят мъже и зяпат кой минава. Те са много черни, само бялото на очите им свети насреща ни. От колибите гърми реге, мъжете пушат нещо възбуждащо и опияняващо. Ирма ги поздравява най-свободно, кимва ту на един, ту на друг, казва: „Здрасти, пич“. А аз я следвам и се държа на дистанция от момчетата.

— Ей, лейди, пази си чантата! — подвикват те подире ми и аз автоматично се вкопчвам в нея.

Според Ирма по този начин те искали да ми кажат, че няма от какво да ме е страх. И тъй като го казва тя, аз наистина преставам да се страхувам. Знам, че нищо не може да ми се случи, докато вървя по улиците с нея.

— Страх те е от тукашните типове, понеже са черни ли? — пита ме тя.

— Разбира се, че не — отвръщам.

Но може и да е права, хората тук, както изглежда, са далечни и непознати за мен. Може би причината е, че съм гледала твърде много чернокожи във филмите за разни фавели и гета и затова ги смятам за опасни на подобно място. Но въпреки това отричам най-категорично, защото не искам да мисля по този начин, но най-вече защото не искам тя да се досети, че мисля така.

Сядаме в *Red Rooster*, кафене на кокили насред мътната вода. Само там, където отходните води се вливат в морето, има нещо за

ядене на този остров. Заведението се държи от двама американци, които скоро ще умрат в този тропически рай. Собственичката е около петдесетгодишна. Костелива, но коремът ѝ е като в напреднала бременност. Пие толкова много, че няма начин черният ѝ дроб да оцелее. Мъжът е зачервен от глава до пети. Очите му са уморени, масивното му тяло се движи мудно. Предишния ден закусах на маса близо до бара и видях как трепереше. Наведе се под тезгяха, за да пийне тайно шнапс. Вмирисан, но със спокойна ръка ми сервира закуската.

Ирма си поръчва купища храна. Скариди и раци, парчета от омар, риба, ориз и салата. Всецяло се отдава на яденето. Дъвче като дете, челюстите карат цялото ѝ лице, чак до челото, да се движи. Премлясква със затворена уста, искрено се наслаждава на всяка хапка. На бързи дълги глътки пие бира — също толкова необуздано, както се храни. Имам възможност да наблюдавам пътя на течността надолу по гърлото ѝ. Тя обича яденето, както обича и спането, и изобщо всичко, от което човек може да изпита удоволствие. Ирма винаги се отдава изцяло.

Предлага ми салата от голяма купа.

— Не, благодаря, водата тук, казват, била много лоша. По-добре да не пробвам.

— Ами добре — казва тя. Продължава да яде, мълчалива и отнесена.

Тогава грабвам купата, втренчвам се настойчиво в Ирма и изяждам цялата салата наведнъж. Тикам я на големи порции в устата си и преглъщам, без да дъвча много-много. Виждам как върху лицето ѝ се появява намек за усмивка. Това ме кара да продължа да се тъпча с воднистата зелена маса. Бих си поръчала още една, само и само да види колко добре се чувствам в Панама.

— Спокойно можеше да оставиш малко и за мен — казва тя. — Сега имам само риба без гарнитура.

— Просто ще поръчаме още една — изричам еуфорично аз.

— Докато тия пияндета я донесат, рибата ще вземе да изстине.

— Хммм, да, извинявай.

— Ще викна още бира и за двете, окей?

Пием доста и наблюдаваме двойката собственици, чиито стъпки стават все по-несигурни. Опиянена съм от смелостта си, чувствам се силна. Беше правилно, беше най-доброто, което можех да направя — да изям цялата салата.

Събуждам се посред нощ. Всеки мускул, всеки нерв, всеки милилитър кръв, чисто и просто — всичко в тялото ми ме боли. Сякаш всеки момент ще се пръсна на парченца. Мога да издържа само като пъшкам ритмично. Започвам да се поклащам — всеки път, когато се свия напред, простенвам, а когато се метна назад, си поемам дъх и изпъшквам: „Ооох, ооох“.

Звучите, които издавам, наподобяват грухтенето по време на мач по тенис за жени. Габриела Сабатини срещу Моника Селеш или Винъс Уилямс срещу Мария Шарапова. Мощен стон съпровожда началния удар, фалцетен писък — ответната топка.

Ирма се размърдва, обръща се към мен.

— Какво става? — пита.

— Много кофти, чувствам се ужасно зле.

Тя става, дава ми някакви хапчета и отново изпада в полусън, съпроводен от монотонното ми охкане.

Не знам какво ми е, не може да е хранително отравяне, понеже не ме избива на повръщане. Търся обяснение в пътеводителя, раздел „Заболявания“, и стигам до извода, че може да е само жълта треска. Прочитам, че седем процента от всички случаи на жълта треска завършват със смърт, че се намираме в област, където жълтата треска е широко разпространена и че гарантирана терапия срещу тази тропическа болест не съществува. Започвам да стена още по-силно.

— Знам, че болките в ставите са неприятни, и много съжалявам за това, Нина. Не знам обаче какво да правя сега — казва тя.

— Няма нужда да правиш нищо, остави ме да си пъшкам.

— Окей.

— Утре заран трябва да отидем до болницата в Бокас.

— Наистина ли си толкова зле?

Три часа седим под вентилатора в едно неизмазано помещение. Подът е от неравен бетон, в приемната има единствено стара дървена маса, където обикновено не седи никой, само понякога се вясва сестра със старомодна дантелена шапчица. Навън е слънчево и горещо. Вентилаторът разбърква топлия въздух, както миксер меси жилаво тесто. Чувствам се малко по-добре, но трябва да изясним дали все пак не става въпрос за жълта треска. Нито един пациент не излиза от помещенията за преглед, нито един не влиза вътре. Докторът бил зает, казват.

След много часове ме преглежда някакъв дебел, незаинтересован лекар, който казва да пия аспирин и понечва да ме отпрати. Питам дали би ме прегледал малко по-обстойно срещу сто американски долара. Преслушва ме, измерва ме, свети ми в очите, надниква под мишниците ми, за всеки случай ми предписва антибиотик и мушва петте двайсетачки в горния си джоб.

— Жалко, че пропуснахме слънчевия ден, така ми се искаше да покарам кану — отбелязва Ирма.

— Можем да караме кану и утре, нали?

— Или сега ще покарам сама.

Обидена съм. Чувствам се самотна, сякаш съм прокажена, тя трябва да ми съчувства, не може да ме изостави в колибата при шестнайсетте ми погрешни книги.

— Идвам с теб — отсичам.

— Не, ти си болна, трябва да лежиш.

— Не ми пука, идвам с теб. Не искам да оставам сама в колибата.

— Че защо? Я виж колко е хубаво. Можеш да се излегнеш в хамака на верандата.

— Не. Вече се чувствам доста по-добре. Хапчето, дето ми го даде докторът, подейства.

Все още се чувствам отпаднала, но хладната вода, която се плиска около кануто, ми действа освежаващо. Гребем една зад друга към малък, необитаем остров.

Мирише на сол и вятър, палмите на малкия остров искрят в топло кафеникавозелено. Светлината става все по-фантастична, защото

на небето, малко зад залязващото слънце, се очертава буря. Искам да се върнем, но Ирма настоява най-напред да слезем на острова. Не обича половинчатите работи, това трябвало да ми е ясно, подчертава тя. Само да доплаваме оставащите няколкостотин метра до там, да се целунем и се връщаме, ето това ѝ се искало.

— Тогава ще можем да кажем, че сме се целували в Панама на самотен и необитаем остров. Почти никой не се е целувал на напълно безлюден остров в Панама — увещава ме тя.

— Обаче не ми се иска да те целувам на самотен остров и да се удавя на връщане — отговарям аз.

— Хайде, хайде, бурята е още далече, като нищо ще успеем. Ако ли не, ще изчакаме на острова, докато отmine.

— Не, можем да загинем и като стоим под дърветата. При буря не се стои под дървета. А там няма поляни, макар че не бива да се ходи и по поляните, доколкото знам. Трябва да проверя в Гугъл.

Ирма е разочарована.

— Ще те пазя, обещавам — казва тя.

— Много мило от твоя страна, но предпочитам да се върна. Съжалявам. Наистина. Искам да те целуна тук и сега. От кану до кану, това също не се случва на мнозина.

— Не, ще вземеш да се прекатуриш и да умреш.

— Окей, тръгвам обратно и те чакам — изричам тъжно аз и обръщам кануто.

Една вълна се плисва над борда и аз се стряскам, страх ме е да не се обърна с тази тясна лодка. Много съм далече от брега, за да се добера до него с плуване, пък и не нося спасителна жилетка, понеже ми е неудобно пред Ирма.

— Защо, по дяволите, нямаш доверие в живота? — подвиква след мен тя.

Не отговарям. Защото аз имам доверие в живота, но вярвам и на очевидните факти, които могат да сложат край на този живот, сред които е и това, че е опасно да караш кану в открито море по време на буря, да се свиращ под дърветата, когато небето гърми и треци, да не отидеш на лекар, когато се намиращ в области с разпространена жълта треска и те боли цялото тяло, ей такива работи. Освен това, какво съм виновна, че не ме е хванала жълтата треска? Ще ми се да се бях разболяла от нея, тогава Ирма щеше да проумее, че светът не е

безопасно място. И най-сетне, най-сетне щеше да ми съчувства. Гребя, колкото мога по-бързо, за да избягам от вълните.

Бурята отдавна отгърмя. Чувствам се като дете, загубило майка си в супера. Ленивото тиктакане на часовника изпълва колибата. Чудя си дали не ѝ се е случило нещо, дали да тръгна да я търся с кануто, или да намеря човек, който да я издири с моторница. Решавам да не предприемам нищо, защото постепенно стигам до мисълта, че би било по-добре тя да умре, отколкото да изпита досада от загрижеността ми. Трябва да покажа, че съм силна и невъзмутима. Салатата беше само началото.

След още два часа чакане почти съм готова да се впусна с кануто сред вълните сама, обаче не искам да тичам подире ѝ. Нищо няма да правя чак докато морето не изхвърли тялото ѝ на брега.

По тъмно тя се прибира — вир-вода и пияна до козирката. Пила ром с някакъв местен. Изглежда разкрепостена, доволна, горяща от любопитство към всичко, което ни предстои да правим, защото той ѝ разказал за гмуркането с шнорхел, за сърфирането и за един безлюден плаж, който морето напълно залива при прилив. Усмиввам се и ѝ завиждам за ентузиазма, но на мен лично ми се иска просто да си почивам. Питам я дали местният е готин.

— Ами не, изглежда малко странно. И на шията му постоянно виси змия — отвърща тя. — Но беше мил и много забавен. Утре ще се срещнем, ще ни заведе на безлюдния плаж, понеже не можем да го намерим сами. Ще ни даде уроци по сърф.

Много ме е страх от вълните. Плаша се дори от малките средиземноморски вълни, откакто една от тях ме притисна към дъното. И без това се научих късно да плувам, а и макар да умея, никога не се чувствам достатъчно сигурна. Но не казвам нищо. Ще извървя стоически определения ми път. Ще се справя с нещата, както се справих със салатата. Ирма е напълно убедена, че човек не може да влияе на съдбата. Ако ти е писано да умреш, значи ще умреш, ако е речено, че ще те оберат, тогава ще ти се наложи да прекроиш плановете си. Тя не вижда никакъв смисъл в навика ми да крия

кредитните си карти в кутийки от крем за лице и в мръсни пликчета, обърнати наопаки. Твърди, че това изобщо не ми отивало.

Ето защо казвам:

— Страхотно, много се радвам, че ще отидем на плаж с онзи тип със змията. Направо си умирам от нетърпение. Чудничко! — и ѝ се усмихвам.

Тя се радва, че аз се радвам, и ме целува.

— Искаш ли да се любим? — пита със заплетен език.

— Да — отговарям аз.

Яките му ръце, по-дебели от бедрата ми, лъщят като коприна, облечен е в избелял от пране потник, разкриващ мускулите му, с щампована картинка от 90-те години и с карирани бермуди. Има татуировки по ръцете, на шията и по краката. Трябва много да е боляло, когато са го боцкали с игли по шията. Змията, омотана около врата му, не е много голяма, но въпреки това ми е неприятна. Той иска да я помилвам и аз го правя. Харесвам го, наистина има чувство за хумор и на мен ми доставя удоволствие да ми показва джунглата. Ирма яде термити от един дънер, аз също опитвам малко, като гребвам предпазливо с върха на пръстите. Мъжът ни показва мимози, които с удоволствие докосвам. Те се свиват бързо и нежно дори само при предчувствието за допир. Ирма ми отправя странна усмивка, докато обсъждаме тези чувствителни растения, и аз се засягам леко, но скоро забравям за това, когато той ни показва кътче девствена гора — толкова изключително и прекрасно, че не може да се сравни с нищо, което съм виждала досега. Ще ми се никога да не напускам тази приказна гора. Тук се чувствам сигурна за първи път, откакто сме в Панама. Не си държа ръката върху портмонето на корема, докато ме заболи рамото, нито се опитвам да си нося чантата откъм безлюдната страна на улицата.

Човекът със змията ни показва пътеките на листните мравки, които по цял ден мъкнат насам-натам товари, повече от два пъти по-големи от самите тях. Харесва ми начинът, по който говори за животните, като ги сравнява с хората. Според него мравките не знаят що е преумора.

— Може би е хубаво да си мравка — казвам.

— Аз пък смятам, че ти ще си нещастна дори ако си мравка — констатира Ирма и е доволна от собствената си духовитост. — Сигурно ще си първата мравка в света, страдаща от душевен срив: „О, не! О, не! Ако пренеса и половин листо още, ще се наложи да вляза в болница!“.

Пригласям на смеха ѝ.

По-късно, когато вече лежим на плажа, мъжът със змията изневиделица сграбчва Ирма за дупето. Стиска здраво и продължително. Тя го удря през лицето, той се усмихва. Още веднъж посяга стремително към него, после стиска гърдите ѝ.

— Майната ти! — казва тя.

— Защо тогава дойде на плажа с мен? — пита той.

— Защото исках да го видя.

— Да не съм ви гид. Прибирайте се сами — тросва се той и си тръгва.

— Наясно съм горе-долу с посоката — казва ми Ирма. — Не се безпокой.

— Че кой ще вземе да се загуби в джунглата, само защото е зарязан от някакъв си мъж със змия около шията — усмихвам се аз.

В джунглата тя ми признава, че ме обича. Имам чувството, че го казва само защото си мисли, че няма да се измъкнем живи от тук. Че евентуално ще ни нападне цяла орда страховито ръмжащи маймуни или ще ни изпохапят скорпиони. И аз ѝ отвърщам, че я обичам. Обичам я повече от себе си. Веднага ме хваща яд, че съм го казала.

Когато стигаме колибата, хазяинът американец ни съобщава, че през следващите два дни няма да имаме вода, и ни кани на някое и друго питие. Пием с него и със сина му Ланс, мекушав младеж, който има женствена външност и боготвори Кришна. Пием, докато ни се развързват езиците. Разказваме им за мъжа със змията.

— А, онзи тип, нали го знаеш, Ланс? — пита бащата, сякаш въпросният тип му е дошъл до гуша.

— Ами да, нали той уби човек в Бокас? — с леко отвращение отговаря Ланс.

— Да, да — потвърждава Боб. — Момичета, не тръгвайте пак с него.

— Олеле, не ми се видя толкова страшен — казва Ирма. —
Добре де, може би мъничко.

Ланс стои на плажа с неспортното си тяло, два сърфа и с нас двете. Казва, че умее малко да сърфира. През този ден вълните са величествени. В далечината виждаме жилести тела, които се плъзгат по дължината им грациозно и без каквото и да било усилие. Питам се как са се озовали там. Нали първо трябва да прекося вълните, за да се нося по тях. Ланс ни показва непохватно какво трябва да правим. Казвам:

— Много харесвам вълните, красиви са.

Той пита коя от нас иска да излезе първа. Почти изревавам:

— Аз!

Потегляме. След няколко метра ръбът на сърфа ме шиба по хълбока и аз охкам от болка, но трябва да продължа. Добре че Ирма ме изкара на сърф, защото през последните десет години не влизах дори да плувам, ако морето не е гладко като тепсия. Само да стигна до там — в далечината, и да застана върху дъската, тогава никога вече няма да се страхувам от вълните. Чувствам се смела и силна, тя ме амбицира да бъда като нея и аз съм ѝ благодарна за това. Държа странично дъската, все още мога да вървя. Подхваща ни вълна, дъската ме удря право в лицето. Боли ме носът, но студената вода ще успокои болката. Челото ми гори. Лягам върху дъската и плувам срещу вълните. Пресичам първата вълна и изпитвам гордост, после и още една — доволна съм. Срещу мен се задава огромна водна маса. Изпадам в паника, Ланс крещи да сляза от дъската и да се гмурна под вълната. Успявам. След това сърфът отново ме прасва в лицето, леко се замайвам, но вече не съм далече от целта. Още две-три вълни, ще се справя. Отново се задава необхватно грамадна, величествена, изумително красива в дивата си ярост вълна. Наблюдавам я как приближава, представям си как ще рухне точно пред мен и как сърфистите ще се плъзнат по образувалия се тунел. Не знам дали трябва да остана върху дъската, или да сляза. Решавам да остана отгоре ѝ, досуц като истинските сърфисти. Трябва само да се залепя за сърфа, да натисна върха му и небрежно да се плъзна по улея на вълната. А тя все повече се приближава, забелязвам, че е чудовищно голяма, направо огромна за мен. Правя всичко, както трябва. Но вълната помита с огромната си

мощ и сърфа, и мен, правим задно салто, сърфът се стоварва върху главата ми, гълтам вода.

Когато се събуждам, Ирма седи край леглото ми. Идва лекарят и ни съобщава, че след пет дни ще мога да напусна болницата. Но Ирма казва, че иска да продължи пътуването сама, не ѝ се ще да умра заради нея. Казва още, че повече не може да понася моята страхливост, моя вечен скептицизъм. Искала да си живее безгрижно, без мисъл за утрешния ден, а това е невъзможно, когато е с мен. Не предполагала, че по време на това пътуване ще открие, че всъщност не ме обича, но сега вече знаела защо. В джунглата просто ми казала, че ме обича само защото винаги правела така, един вид от любезност. Но повече не може да спи с мен, не изпитва достатъчно уважение. Питам я: Защо ми казва всичко това точно сега, тъкмо когато взех да придобивам смелост? А тя отвърща, че вече е късно — не съм можела да погледна чернокож, без да изпитам страх. Ирма прекалява, обижда ме, аз ѝ крещя, доколкото ми е възможно, защото всичко ме боли. Без малко не умрях на сърфа. Животът ми бе подарен още веднъж — но не и с нея.

Разхождам се сама по плажа и сядам на силното слънце, искам да усетя горещината. Виждам човека със змията, който крачи по брега. Връхлита ме тъга, защото той е единственото същество на този плаж, което ме свързва с нея. Ирма е някъде на път за Коста Рика или Никарагуа, а може би Хондурас, и тя не знаеше точно.

Закопнявам за човека със змията само защото той я познаваше. Приближавам го и сядам на пясъка до него. Той ме пита дали искам да се кача с него в лодката, да излезем в морето при ловците на морски раци и да си купим от пресния улов. Радвам се, че ме покани. Настаняваме се в малката моторница и потегляме към неизвестността.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.